

Constanci Molas, Tomàs Balanche, Marcel Galobart i Joan Cabot, amb la seva esposa Ma Teresa, Creus de Santa Eulàlia 2006.

va d'exercir, amb serenitat i seny, la funció de pare i de cap de família que li corresponia. L'Eulàlia, el Joan, el Pere, el Xavier i els familiars que s'escaigués, Cabot o Barbany, o tots alhora, mentre la tia, amatent, tenia cura del Pere gran. Quin do aquell acolliment i aquella experiència de família cristiana!

Marcel, Joan van ser amics ací, a la terra, van compartir la fe cristiana i el servei al poble, la sol·licitud per la família, la senzillesa i el desig d'un món millor, mentre treballàveu perquè el Regne de Déu s'obris pas enmig nostre. Quina abraçada que us haurà fet Jesucrist a la vostra arribada! Amb vosaltres la humanitat està una mica més a prop Déu.

Senyor, Pare bo, us prego pels nostres pares i mares, per aquells, a través dels quals ens heu donat la vida, per aquells de qui hem rebut l'Esperit i la fe cristiana, la tendresa del testimoni evangèlic i el compromís i l'esperança en l'arribada del Regne.

Confesso la Comunió dels sants del cel i dels de la terra, i el meu goig és més gran en confessar-la d'aquelles persones cristianes amb qui he compartit capvespres d'íntima amistat amb Jesucrist i jornades de fe viva i activa al servei dels germans.

Lloat sigueu, Senyor, perquè m'heu creat i m'heu fet participar de la família dels vostres fills, dels nostres germans i germanes, deixebles vostres, que han fet de la seva vida un do al servei del món nou i els heu acollit a la glòria de la Resurrecció del vostre Fill. Amén.

Pere Farriol i Vinyes

Dues persones, dos referents

Posats a buscar referents, en aquest cas persones amb les quals val la pena enmirallar-se, sense cap dubte en Joan i en Marcel, en Marcel i en Joan, en són dues d'elles.

En Marcel, professor en aquells anys d'Institut, al carrer Corró de Granollers, era la imatge de la persona íntegra, pacient i sàvia, que va saber transmetre als seus alumnes el millor que portava dins.

Els últims 36 anys, cada dos mesos, igual que un despertador, en Joan va cuidar-se de recordar-me que el Ronçana havia de sortir. Les notícies de Bigues mai eren puntuals i ell que ho sabia, no es cansava d'insistir.

No puc presumir de haver estat amic d'ells,

però m'acontenta el pensar que he pogut formar part, una part molt minúscula, d'alguna parcel·la de la seva vida, Institut i Revista Ronçana, i que d'alguna manera aquests dos homes, per la seva trajectòria, varen ajudar-me a ser millor.

També crec que el fet de fer un parèntesi, un "mutis", d'entre nosaltres, en pocs dies de diferencia, no és casualitat. Havia de ser així, ja tots dos lluitaren per una mateixa causa, intentar que la bondat i la feina ben feta fossin els motius per fer créixer els nostres pobles i els seus habitants.

Gràcies Marcel, gràcies Joan.

Miquel Mas